

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce **X**, nar. x. x. xxxx, státní příslušnost Ukrajina, v ČR bytem X, X, zastoupen X, se sídlem X, X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2017, č. j. OAM-900/ZA-ZA11-K10-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu a současně požádal o ustanovení zástupce k ochraně jeho práv. Podáním ze dne 2. 5. 2017 byla žaloba doplněna. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 2 odst. 4 s.ř., neboť přijaté řešení není

v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu, § 68 odst. 3 s.ř., neboť odůvodnění neobsahuje zákonem požadované náležitosti, § 50 odst. 3 a 4 s.ř., neboť správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, v souvislosti s § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, § 14 zákona o azylu, neboť splňuje zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu a § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Dále namítl, že žalovaný v řízení porušil čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť napadeným rozhodnutím dochází k porušení tohoto mezinárodního závazku a čl. 3 Úmluvy o mučení, neboť napadeným rozhodnutím dochází i k porušení tohoto mezinárodního závazku. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby zástupce žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodu obav z návratu na Ukrajinu, neboť jeho rodné bydliště je v X v Doněcké oblasti, kde je válka. Do ČR přišel v r. 1995 a pobýval zde na dlouhodobé vízum. Po skončení platnosti víza v ČR zůstal. Nemá se v současné době kam vrátit, neboť v místě, odkud pochází, je ozbrojený konflikt. V jiné části Ukrajiny nikoho nemá, v ČR má partnerku. Má obavy z přestěhování na Ukrajině, protože jinak mluví a lidé poznají, že je z východu země a mohou ho třeba i zastřelit. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 5 Azs 40/2009-74 ze dne 28. 7. 2009, který se týká posuzování možnosti vnitřní ochrany. Při tomto posuzování je třeba posoudit čtyři kritéria : 1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; 2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; 3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a 4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele. Podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv na Ukrajině za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017 byla hlášena nedostatečná podpora vnitřně vysídlených osob. Ruská okupace Krymu a agrese na východní Ukrajině měla za následek 1,7 milionu vnitřně vysídlených osob, které čelí přetrvávajícím problémům s obstaráváním právních dokumentů, vzdělání, důchodů a přístupu k finančním institucím a zdravotní péči. V průběhu roku vláda odložila všechny sociální platby pro vnitřně vysídlené osoby, neboť čeká na ověření jejich přítomnosti ve vládou kontrolovaném území, údajně před podvodnými platbami. Mnozí byli nuceni žít v nevyhovujícím bydlení, např. sběrných střediscích a jiném přechodném ubytování. Objevily se zprávy od vládních činitelů, kteří vyjádřili diskriminační názory vůči vnitřně vysídleným osobám. Některé osoby, zejména v oblastech Doněcka a Luhanska kontrolovaných vládou, postrádaly dostatek hygienických zařízení, přístřeší a přístup k pitné vodě. Bylo popsáno zdlouhavé, složité překročení linie, lidé pravidelně hlásili dlouhé fronty, bylo vyjádřeno znepokojení nad zprávami o korupci pracovníku checkpointu na obou stranách, včetně požadavků na úplatky nebo zboží výměnou za uvolnění průchodu přes kontaktní linii. Žalobce uvedl, že správní orgán dostatečně nepřihlédl k podmínkám vnitřně vysídlených osob, přičemž ze zpráv je zřejmé, že tito lidé se potýkají s diskriminací ze strany osob ze západní Ukrajiny.

Žalobce dodal, že v ČR žije již 20 let, 4 roky žije s partnerkou, která je Češka. Má zde založen soukromý a rodinný život a jeho vycestování by bylo negativním zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

Má za to, že splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Na části území Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, a to v oblasti Luhanska a Doněcka. Tento vnitřní ozbrojený konflikt je nadále aktuální, což potvrzují zprávy na internetových serverech, např. : zpravy.aktualne.cz z 23. 4. 2017 a z 20. 3. 2017. Protože pochází z Doněcké oblasti, kde konflikt stále probíhá, je vyloučeno, aby se do této oblasti vrátil zpátky.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu po více jak 20 letech a to na doporučení své přítelkyně, čs. občanky, se kterou žije v jejím domě. Tvrzejším důvodem žalobce je snaha o dodatečnou legalizaci pobytu, vyhnutí se správnímu vyhoštění, jakož i absence rodinných a sociálních vazeb na Ukrajině (viz list 10-12 správního spisu). Žalobce azylově relevantní důvody neuvedl a správní orgán je ani nezjistil. Žalovaný považuje žalobní námitku žalobce za vyvrácenou správním spisem a svůj právní názor opírá o rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2005, č.j. 3 Azs 119/2004-50, podle kterého : „Jestliže cizí státní příslušník požádá o azyl až po poměrně dlouhé době strávené v ČR za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě. Zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do země, je tak vždy na místě a společně s vyhodnocením jiných tvrzení žadatele je součástí zjišťování skutečného stavu věci.“ Podle ustálené judikatury NSS, není snaha o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, č.j. 2 Azs 5/2003-46). Konstrukci žalobních bodů považuje žalovaný za pouhý obecný výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které měl žalovaný porušit, aniž by upřesnil které konkrétní důkazy nebo podklady pro rozhodnutí správního orgánu v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí. Země původu žalobce je z pohledu standardů požadovaných v § 14a odst. 1 zákona o azylu hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a žadatel k ní má přístup. To stejné platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země, proto nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu. Správní orgán si pro své zjištění obstaral objektivní a vypovídající informace z informačních zdrojů, které jsou respektovány i justičními orgány. Námitka žalobce je proto nedůvodná. Žalovaný považuje žalobní návrh za nedůvodný, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 18. 10. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V pohovoru konaném 21. 10. 2016 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, rozvedený, narodil se v X v Doněcké oblasti a jeho posledním bydlištěm byl X v Dněpropetrovské oblasti. Nebyl a není členem politické strany ani jiné veřejně působící organizace. Na území ČR vstoupil v r. 1995 nebo 1996, jel autobusem z X. O udělení mezinárodní ochrany dříve nežádal, nedisponuje povolením k pobytu v jiných státech. Uvedl, že je zdravý. K důvodům své žádosti uvedl, že se nechce vrátit na Ukrajinu, už tam nikoho nemá, nemá se kam vrátit a je tam válka. Z Ukrajiny vycestoval za prací, před odjezdem pracoval na šachtě. Do r. 1997 nebo 1998 měl na území dlouhodobý pobyt. Po té byl v ČR „na černo“. Situaci nijak neřešil, protože se bál vyhoštění,

brigádě pracoval. O pobytové oprávnění přišel tak, že chtěl jet domů, vrátit se za ženou, ale došla mu zpráva, že si našla jiného. Povolení k pobytu si neprodloužil, jelikož povolení k pobytu už odevzdal. V ČR má partnerku, se kterou už žije čtyři roky. Žijí spolu v X. O udělení mezinárodní ochrany se rozhodl požádat až nyní z toho důvodu, že neviděl jiné řešení, chtěl mít již doklady a být normálním člověkem. K dotazu žalovaného, zda mu něco brání v přestěhování se do některé z oblastí Ukrajiny, kde neprobíhá konflikt, žalobce uvedl, že nemá příbuzné, nikoho jinde nezná a zde v ČR má přítelkyni. Jeho partnerka pobírá invalidní důchod a on jí dává všechny peníze, které vydělá. Pokud by se vrátil na Ukrajinu, bude se bát, protože mluví jinak a lidé ho poznají podle přízvuku. Domnívá se, že by ho mohli i zastřelit, ale žádné informace k této domněnce nemá. Závěrem pohovoru žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz a na podporu svých tvrzení nedoložil žádné doklady.

Žalovaný vydal dne 7. 3. 2017 napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že ve správním řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je snaha legalizovat si pobyt na území ČR a vyhnout se tak vyhoštění z území. Uvedl, že při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Vycházel z informace OANP: Situace v zemi-Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 24. 11. 2016, z Informace MZV ČR ze dne 25. 7. 2016, z Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 ze dne 10. 5. 2016, ze Zprávy Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016 a ze Zprávy Freedom House-Svoboda ve světě 2016-Ukrajina ze dne 27. 1. 2016 a ze Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v r. 2015 ze dne 13. 4. 2016.

Správní orgán po posouzení tvrzení žalobce dospěl k závěru, že v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu §12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce neměl nikdy problémy se státními orgány své vlasti a neuvedl nic, z čeho by vyplývalo, že jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva a svobody. Správní orgán proto žalobci azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu neudělil.

Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán ani k závěru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žádné problémy, které by souvisely s důvody uvedenými v § 12 písm. b) zákon o azylu, kvůli kterým by se musel obávat návratu do vlasti a žádat o mezinárodní ochranu, neuvedl.

Dále žalovaný v rozhodnutí uvedl, že žalobce jako jeden z hlavních důvodů své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se nechce vrátit na Ukrajinu, nikoho tam nemá, nemá se kam vrátit, chtěl by mít doklady jako normální člověk. Jeho žádost proto správní orgán posoudil jako účelovou, jelikož je přesvědčen, že důvodem žádosti je snaha žalobce legalizovat si pobyt na území ČR. Správní orgán v žádosti žalobce spatřuje výhradně motiv žalobce upravit si legálně pobyt tak, aby nebyl vyhoštěn z území republiky. Toto potvrdil žalobce tím, že sdělil, že od r. 1997 nebo 1998 pobývá na území nelegálně a nijak svou situaci

neřešil, neboť se obával, že bude vyhoštěn. V souvislosti s časovým hlediskem podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem správní orgán odkázal na rozsudky NSS č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, ve kterých je uvedeno, že „o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ Správní orgán zdůraznil, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutů měl již dávno a má žalobce využít. Správní orgán konstatoval, že azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. Konstatoval dále, že tvrzené důvody žádosti o mezinárodní ochranu nespadají pod výčet důvodů pro udělení azylu v § 12 písm. b) zákona o azylu.

Správní orgán se dále zabýval tvrzeným důvodem žalobce, že se návratu do vlasti obává kvůli bezpečnostní situaci na východě země v důsledku válečného konfliktu. K tomuto sdělení správní orgán upozornil, že se probíhající vojenský konflikt v zemi původu žalobce dotýká veškerého obyvatelstva bez ohledu na jeho rasu, národnost či politickou příslušnost a rozhodně se neřadí mezi důvody relevantní z hlediska možnosti udělení azylu. Existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu žalobce nemůže být důvodem pro udělení azylu. Dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků vydané UNHCR v Ženevě v září r. 1979, „osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu nejsou považovány za uprchlíky.“ Správní orgán zdůraznil, že přestože je bezpečnostní situace na východě Ukrajiny aktuálně složitá, tak se týká pouze dvou z 24 oblastí.

Dále se správní orgán zabýval také důvodem, který žalobce uváděl, že se při návratu do vlasti bude bát, protože je z jiné části Ukrajiny, že ho lidé poznají podle přízvuku a že ho lidé, když ho poznají, mohou i zastřelit. Správní orgán poukázal v této souvislosti na to, že aby bylo možné hovořit o skutečném pronásledování ve smyslu zákona o azylu, muselo by k pronásledování docházet ze strany státních orgánů Ukrajiny nebo ze strany soukromých osob, jejichž činnost by byla těmito státními orgány podporována nebo tolerována a stát by nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Pokud jsou motivem žádosti žalobce obavy z obyvatelstva v jiných částech Ukrajiny po návratu do vlasti, tedy potíže s ryze soukromými osobami, a nikoli problémy nebo diskriminace ze strany státních orgánů, nejde rozhodně o azylově relevantní důvody, které by odůvodňovaly udělení azylu žalobci. Pokud by jednání ze strany obyvatel bylo neúnosné a překročilo hranice zákonnosti, může žalobce toto jednání řešit prostřednictvím všech dostupných prostředků, které mu právní systém země jeho původu poskytuje. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl členem žádné politické strany ani neměl žádné problémy se státními orgány, lze usuzovat na to, že se může obrátit se svým problémem, kdyby nastal, v případě jakýchkoliv potíží na oficiální státní nebo bezpečnostní orgány Ukrajiny se žádostí o pomoc, aniž by ho nějakým způsobem perzekuovaly. Zdůraznil, že podle Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v r. 2015 ze dne 13. 4. 2016, akce záměrně vyvolávající nenávist nebo diskriminaci na

podkladě národnosti, rasy nebo náboženského vyznání, včetně urážení národní cti nebo důstojnosti občanů související s jejich náboženským nebo politickým cítěním, rasou nebo barvou kůže, považuje zákon za trestný čin. Za zločiny z nenávisti stanoví zákon vysoké tresty. Z této informace je zřejmé, že žalobce má jednak možnost obrátit se se svými jakýmkoliv potencionálními potížemi na příslušné státní orgány, tak má proti jakémukoliv nepatřičnému jednání ze strany obyvatelstva v jiných částech země kvůli přízvuku i oporu v zákonech. Ze shromážděných informací o zemi původu vyplývá, že sice existuje určité napětí vůči lidem z východu země, tyto informace ale nepotvrzují, že by byli stříleni. Žalobcovu výpověď tedy považuje správní orgán ve věci tvrzených obav za nepřiměřenou. Jednak neexistují v této věci žádné indicie o charakteru hrozeb v budoucnosti, neexistují jakékoliv konkrétní informace, zda se tyto obavy mají, mohou, nebo by mohly v jakékoliv podobě naplnit. Správní orgán konstatoval, že neurčitá a nepřiměřená sdělení žalobce, kterými zdůvodnil své obavy z reakce lidí, nepokládá co do jejich potencionální intenzity za pronásledování, tedy za závažné porušení jeho základních lidských práv. Správní orgán dále shrnul, že je nutné použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje mezinárodní ochrany.

Pokud jde o další důvod uvedený žalobcem, a to že na Ukrajině nemá příbuzné, nikoho jinde nezná a v ČR má přítelkyni, správní orgán konstatoval, že tyto skutečnosti nespádají pod výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán konstatoval, že v případě žalobce neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl mu neudělil.

Z výpovědi žalobce ani ze zjištění správního orgánu nevyplynulo, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o azylu a proto správní orgán konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle tohoto ustanovení zákona o azylu.

Správní orgán se dále zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu a dospěl k závěru, že z výpovědi žalobce nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou, je zdravý a nemá žádné zvláštní potřeby. Správní orgán uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V případě žalobce však takové skutečnosti správní orgán neshledal a proto mu humanitární azyl neudělil.

Správní orgán dále posuzoval, zda žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a z informací, které v průběhu řízení shromáždil ohledně bezpečnostní a politické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které jsou uvedeny výše.

Správní orgán konstatoval, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, neboť trest smrti je na Ukrajině zrušen. Dále se správní orgán zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému

krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Podle názoru správního orgánu lze shledat podmínky pro udělení doplňkové ochrany pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí. Žalobce v průběhu správního řízení neuváděl a správní orgán ani nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl žalobce na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení.

Správní orgán v případě výše jmenovaného posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů, jakož i ze zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. listopadu 2015 do 15. února 2016 ze dne 3. 3. 2016 vyplývá, že navzdory snížení rozsahu nepřátelských bojů měl ozbrojený konflikt na východní Ukrajině během sledovaného období nadále výrazný dopad na lidi trvale žijící v zóně konfliktu a na všechna jejich lidská práva. Ukrajinská vláda nadále neměla účinnou kontrolu nad značnými částmi hranice s Ruskou federací (na určitých územích Doněcké oblasti a Luhanské oblasti). Kromě toho se ukrajinské ozbrojené síly nadále rozmisťovaly poblíž měst a vesnic, zatímco ozbrojené skupiny se usadily hlouběji v obytných oblastech, následkem čehož bylo místní obyvatelstvo ještě více ohroženo. Riziko opětovné eskalace nepřátelských akcí proto zůstává vysoké. Konflikt nadále způsobuje zabití a úmrtí civilistů. Podle nejaktuálnějších informací, konkrétně Informace OAMP: Situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. listopadu 2016, se bezpečnostní situace na Ukrajině v roce 2015 a 2016 relativně uklidnila, ale situace na východě Ukrajiny zůstává nadále napjatá. Bezpečnostní incidenty se soustřeďují k tzv. linii dotyku. Od 1. září 2016 platilo na linii další příměří, které bylo pravidelně porušováno. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v roce 2015 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí kromě Luhanské a Doněcké oblasti. Mezinárodní trestní soud (ICC) označil probíhající konflikt na východě Ukrajiny s jednotkami Doněcké a Luhanské lidové republiky za vnitřní ozbrojený konflikt. Správní orgán posoudil individuální situaci žadatele, přičemž nijak nerozporoval existenci na východní Ukrajině probíhajícího ozbrojeného konfliktu, zároveň však poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 28/2008-68 ze dne 13. 3. 2009, podle kterého je při posuzování hrozby vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nutné aplikovat třístupňový test, který lze přeformulovat do tří následujících otázek: zda se nachází země žadatelova původu v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, zda je žadatel o mezinárodní ochranu civilistou a zdali hrozí žadateli o mezinárodní ochranu vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí, přičemž pro existenci hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být odpověď na všechny tři otázky kladná. Při aplikaci tohoto testu správní orgán dospěl k závěru, že ačkoliv na první dvě otázky testu zní odpověď ano, tak žadateli zároveň v případě návratu do vlasti nehrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Situaci na Ukrajině totiž nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, ve kterém je z povahy věci - tj. z důvodu pouhé přítomnosti na daném území - vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy každý civilista. Správní orgán konstatuje, že nejde o takový konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Z užitých informací o zemi původu jasně vyplývá, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na východní Ukrajině. Konkrétně se jedná o

ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a stabilní. Žadatel sice pochází z města X v Doněcké oblasti, kde se narodil, avšak předtím než opustil vlast, žil v X v Dněpropetrovské oblasti. X je od oblasti ozbrojených střetů vzdálený, nachází se pod plnou kontrolou ukrajinské vlády a zmíněná zhoršená bezpečnostní situace se ho vůbec netýká. Argument jmenovaného, že se do X nemůže vrátit, protože tam žil s manželkou se kterou se rozvedl, pokládá v této věci správní orgán za irelevantní, avšak dodal, že pokud by však možnost bydlení v X jmenovanému nevyhovovala, má tento eventuální možnost přestěhovat se do jakékoliv části Ukrajiny nezasažené konfliktem. Správní orgán na základě citovaných informací taktéž konstatoval, že neexistuje žádný důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou avizovaných oblastech rozšířil do dalších částí země. Na základě výše uvedených informačních zdrojů tak správní orgán shrnul, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dále správní orgán konstatoval, že případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečností, které žalobce sám sdělil, nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že výše jmenovaný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu mu neudělil.

Dále správní orgán uvedl, že z výpovědi jmenovaného, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 14b zákona o azylu a proto konstatoval, že žalobce důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu nesplňuje a doplňkovou ochranu mu neudělil a uzavřel, že na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu a doplňková ochrana se mu neuděluje. Závěrem správní orgán shrnul, že v případě jmenovaného nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se mu tudíž neuděluje.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 správního řádu, § 2 odst. 4 správního řádu, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 12 písm. a) a b), § 14 a § 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení. Tyto námitky však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

K jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě soud uvádí:

Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže

nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Žalobce uvedl v průběhu správního řízení jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, že se na Ukrajinu nechce vrátit, nikoho tam nemá, nemá se kam vrátit a že je tam válka a také, že zde má přítelkyni. Soud dospěl k závěru, že žalovaný posuzoval žádost žalobce a popsanou situaci z hlediska všech azylových důvodů dle § 12 až § 14 zákona o azylu i z hlediska doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu v dostatečném rozsahu, své úvahy řádně odůvodnil a dospěl ke správnému závěru. Důvody pro udělení azylu jsou v zákoně o azylu taxativně vyjmenovány a z jiných důvodů, než v zákoně uvedených, nelze azyl udělit. Žalobce v průběhu správního řízení ani soudního řízení netvrdil žádný z důvodů, pro který je možné azyl udělit. Skutečnost, že se nechce vrátit na Ukrajinu, tvrzení, že tam nikoho nemá a nemá se kam vrátit, stejně tak jako skutečnost, že „je tam válka“, nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu. Stejně tak není důvodem pro udělení azylu zákonem stanoveným skutečnost, že má žadatel na území přítelkyni. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí správně uvedl, že „azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR.“ Žalovaný také správně poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005, ve kterém se uvádí, že „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na složitost mechanismů, které tento upravuje.“ Z výpovědi žalobce a jeho důvodů pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tedy zřejmé, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován z důvodů, v zákoně o azylu uvedených, a proto žalobce rozhodl správně, když mu azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu neudělil.

Žalobce ostatně v doplnění žaloby namítal pouze porušení § 14a zákona o azylu s tím, že žalovaný nepřihlédl k okolnostem jeho případu (§ 2 odst. 4 s.ř.) a nepřihlézel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 s.ř.). Tato námitka žalobce není důvodná. Naopak, žalovaný se velmi pečlivě zabýval tím, zda žalovaný splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu), dospěl však k závěru, že tyto podmínky žalobce nesplňuje. Protože žalobce jako důvod svých obav z návratu na Ukrajinu uvedl špatnou bezpečnostní situaci na Ukrajině a strach z toho, že bude na západě Ukrajiny lidmi pronásledován kvůli odlišnému přízvuku, zabýval se žalovaný podrobně jeho tvrzeními.

Žalovaný správně uvedl, že probíhající vojenský konflikt na Ukrajině se dotýká veškerého obyvatelstva a neřadí se mezi důvod, pro které je možné žadateli udělit mezinárodní ochranu, přičemž správně zdůraznil, že probíhající válečný konflikt se týká pouze dvou oblastí Ukrajiny z celkového počtu 24, na které je Ukrajina rozdělena a na zbytku území je bezpečnostní situace stabilní, pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Žalobce má proto možnost vrátit se na Ukrajinu do kterékoliv části země, kde vojenský konflikt neprobíhá a není žádného důvodu, proč by se měl a musel vracet do místa, kde se narodil, když v tomto místě nemá již žádné příbuzné, jak uvedl : „nikoho tam nemám“.

Pokud jde o obavy žalobce, že bude pronásledován lidmi na západě Ukrajiny pro svůj přízvuk, a to je to důvod, proč se nemůže do země původu vrátit, musí soud konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi podrobně zabývá touto obavou žalobce, shromáždil potřebné podklady a vysvětlil, proč jsou tyto obavy žalobce nedůvodné. Odůvodnění nedůvodnosti této námitky žalobce je tak podrobné, že soud již k této námitce nemá co dodat a plně na odůvodnění žalovaného jako na správné odkazuje.

K námitce žalobce, že na území ČR žije již 20 let, má zde přítelkyni a jeho vycestování by negativně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života soud uvádí, že ani tato námitka žalobce není důvodná. Délka pobytu na území, zejména převážně nelegálního, jako je tomu v případě žalobce, není důvodem pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života způsobený vycestováním z území ČR, ani ten není důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce se měl postarat o to, aby měl své pobytové oprávnění v pořádku a nežádat z důvodu legalizace pobytu na území o udělení mezinárodní ochrany, která není nástrojem k úpravě pobytu cizince na území ČR. Kromě toho musí soud uvést, že rodinný život může žalobce vést i v zemi původu, protože na jejím území mu žádné zvláštní nebezpečí nehrozí, jak bylo vysvětleno výše.

Soud konstatuje, že žalovaný vycházel z jemu dostupných informací, které během správního řízení shromáždil, a rovněž je přílehavě aplikoval vzhledem k individuálním okolnostem ve věci žalobce, přičemž se řádně vypořádal se všemi námitkami žalobce. Soud proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.r.s., zamítl.

Soud dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti. Ustanovenému zástupci žalobce soud neurčil žádnou odměnu za zastupování, neboť mu zastupováním žalobce žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. června 2017

Olga Stránská, v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Léblová